

מהדורה חדשה
170 סיפורים חדשים

לראות באבי הנחל

אמונת חכמים

ר' ישראל סיפר פעם שהאבא שלו לא היה רואה כלום בשתי עיניו והיו לו ייסורים גדולים מאוד. "הוא היה בחושך, - רחוק מן העולם" (כך אמר), ואמר לו לא להיות ברסלב כי אף אישה לא תתחתן איתו, ור' ישראל השיב

לו שהוא יקבל עליו הכול, – להישאר בלי אישה, בלי בנים, – העיקר להיות ברסלב. ואביו תמה ואמר: "אי אפשר להיות יהודי בלי ברסלב?". (יום שישי ג' חשוון תשנ"ד ביתר)

אחד הגיע פעם לר' ישראל בשבת קודש במסירות נפש, ור' ישראל נהנה ואמר על עצמו שהוא כל היום טייל, כמרמז על פעולות נעלמות שנעשים על-ידי יציאותיו, אשרי המאמין.

גם אמר באותו זמן: "יש אנשים שצוחקים מהפתק, אני לא רוצה לגלות מי הם אבל הם יפלו ויסבלו. היו הרבה מתנגדים על רבינו ועל רבי נתן וסבלו מה שסבלו רחמנא-לצלן, (והפליג בתנועתו מגודל הסבל שסבלו מזה). אני לא צריך להביא לא עדים ולא ראייה (על הפתק), "האמת עד לעצמו". אחר-כך בחצות הלילה הוכיח את אחד ואמר לו שלקח ממנו כסף, ודיבר על העניין בצחות. והאיש האמין שיש בזה דברים גבוהים והתפלל להשם בשקט שיעזור לו למצוא ולהחזיר את הכסף, ותיכף ר' ישראל זו קצת ממקומו ונתגלה לידו סכום כסף, והאיש לקח את זה ונתן לר' ישראל, ור' ישראל עשה תנועה של נחת שעל זה הכסף היה מתכוון. והתחיל לדבר איתו בקירוב גדול ואמר: "רבי ישראל קרדונר היה אוהב נאמן של רבינו, היה נותן לו כל הכסף (היינו למטרותיו), והיה עובד השם אמיתי", ורמז לאחד שהיה רגיל לשים בצד כסף על-מנת לשלם שכירות, שרבי ישראל קרדונר היה

נוהג ההנהגה של רבינו – שלא להשאיר כסף מיום לחברו, רק לבטוח בהשם. והמשיך לספר על ר' ישראל קרדונר: "אישתו גיטל זכתה... היא הייתה יראת-שמים ומקבצת צדקות בכותל לעזור לחתנים וכו'..." וסיפר שכשנפטרה אסתר הבת של ר' ישראל קרדונר, ר' ישראל קרדונר ניגש אליו ואמר לו: "ישראל בער, ביתי אסתר נפטרה" כאילו היא הלכה לחדר אחר. ובסמוך נפטר בנו מרדכי, והוא הלך ליער בלילה כהרגלו וטען: "טאטע טאטע רחם עלי..." (כמו שאין שינוי – לא קרה כלום). (ר' ישראל כינה פעם את הילדים של ר' ישראל קרדונר: "ילדים קטנים דבוקים להשם-יתברך"). והמשיך לספר שכשר' ישראל קרדונר נפטר הוא חשב שאישתו (של הרב קרדונר) תשתגע, כי "היא איבדה עובד-השם כזה, נאמן של רבינו כזה, וילדים כאלו". ההלוויה הייתה ביום שישי, ובליל שבת ר' ישראל עלה למדרגות של ביתה והוא שמע שהיא רוקדת, וחשב שהיא השתגעה מרוב צער. וכשראתה אותו אמרה לו: "ישראל בער! ישראל בעלי בא ועשה קידוש, והלך... הוא ידע שאין מי שיעשה קידוש, אז הוא בא ורקד, ועשה קידוש והלך". והוסיף ר' ישראל: "אני לא שאלתי אותה אם הוא חזר שבתות אחרות".

בבוקר שלמחרת, ר' ישראל אמר לאחד: "אני צריך לאכול דברים טובים, את הנשמה השם-יתברך נותן לי (אבל אני צריך להחיות את הגוף)". והוסיף: "אני מרגיש שהרצון של השם הוא שאהיה בירושלים. אני מתגעגע

מאוד לירושלים, מקום קודש הקודשים, הבית המקדש".

פעם שאל אותו אחד אם עדיף לגור בירושלים או במירון, ור' ישראל חשב קצת וענה שהוא חושב שירושלים כי רואים בתהילים שדוד המלך מדבר הרבה ממעלת ירושלים וכו'...

ולאחד שרצה לעלות לארץ-ישראל ושאל אותו איפה לגור ר' ישראל השיב שכתוב בגמרא "הכול מעלין לירושלים" אבל כל מקום איפה שיש מקווה ובית הכנסת של אנשים דתיים זה טוב.

ר' ישראל אמר פעם בליל שבת: "אנשי כנסת הגדולה נתנו לנו שלושה תפילות, בא רבינו והוסיף אחת: – 'חצות'. אני שמעתי החצות של רבינו, – של רבי ישראל קרדונר, זה חצות מן השמים. היה לו טענות כאלו שכביכול השם-יתברך היה מחויב לתת לו תיכף מה שצריך. לא שומעים ניגונים כאלו: "תן לי טענות". "בראת אותי בשביל התכלית, לא בשביל תאוות!".

והמשיך לספר: "אני שמעתי סיפור שרב מענדל ליטוואק היה אומר חצות באומן, בא גנרל גדול עם החיל שלו ועמד, וכל החיל שלו עמדו עד שגמר תיקון חצות. אחר חצות, כשהלך, אמר להם: 'אם אני הייתי במקום השם-יתברך הייתי נותן לו תיכף כל מה שמבקש!'"

למחרת בבוקר ר' ישראל סיפר על הרב שמשון ברסקי ואמר שהוא היה איש קדוש בלי פרנסה, והוא שיבח את

הספר שלו (עצות המבוארות) ודיבר על המעלה ללמוד אותו, והסכים עם אחד שאמר שהספר הזה טוב במיוחד בשביל מקורבים חדשים.

ובאותו יום סיפר שהיה לומד עם הרב מתיתיהו דייטש (הסבא של הרב של רמת שלמה) ואמר עליו שהוא היה למדן גדול וקצת מקורב לרבינו.

במוצאי שבת סיפר על החותן שלו שפעם ביזה את ר' ישראל קרדונר ותלש את זקנו ואמר שיגיד לערבים שיהרגו אותו, וכשחזר הביתה לא הרגיש טוב, ונעשה חולה באותו יום (יום המישי), ונפטר בשבת בבוקר, והשאיר עשרה יתומים עם רחמנות גדולה עליהם. ור' ישראל אמר על עצמו שהוא סובל עד עכשיו על שלא התקוטט והתגרש, כי חשב שחותנו יעשה תשובה. וכך אמר: "השם־יתברך מקפיד על כבוד הצדיק יותר מכבודו. לבזותו, הוא יותר גרוע מכל העוונות". והוסיף: "אני חושב שהשואה של היטלר יימח־שמו הייתה בגלל זה. החותן קילקל כל הבניין עד עכשיו, עשר יתומים גדולים וקטנים עבדו אצל עשירים בחינם". בהמשך הלילה הגיעו אליו חברים שרצו להקים בית מדרש נפרד מגודל המחלוקת על הפתק (שהיה בבית המדרש הרגיל), ותיכף שנכנסו לר' ישראל אמר להם: "לא להיפרד, – להיות עם כל ישראל ביחד". וכש אחד אמר לו שמזמן שמתפלל באותו בית כנסת הוא מרגיש שהוא מתרחק מדרך ר' ישראל, נשמט מפיו: "זה לא דרך להתפלל במקום שאינו שלי".

למחרת בבוקר חיזק את אחד על המעלה והכוח של ניגון

'בך בטחו אבותינו' הידוע, כמרמו שאפשר לצאת מכל הצרות על-ידי הניגון הזה, (כשמכוון לפרש כל שיחתו וצרותיו, כך היה מובן). ואמר ש'בטחו' הם ה'פצצות' שלנו, "הגויים מתפלאים עליהם ואומרים 'אשריהם'. רוצים לקנות ה'פצצות' האלו בכסף ולהתייחד". (שבת מברכין ויום ראשון חורף תשנ"ד, תל אביב).

ר' ישראל סיפר פעם: "ר' ישראל קרדונר היה לו חיים של אמונה, של יראת שמיים, חיים של שמחה, חיים של אמת. הפנים שלו היה להם אור השמש, וכולם רצו להתקרב אליו, אבל הוא היה ברסלב. כולם היו מראים (מצביעים): 'הנה השני ברסלבים'. ראיתי כל התורה וכו' בפנים שלו. הוא היה עוצר העיניים שלו לא לישון, – הכול בשביל השם-יתברך. לא היה לו אוכל, חשבו שהוא משוגע, היפך מהעולם, שכולם חושבים על הפרנסה, והוא היה הולך ביער בעת הקור, בעת הגשמים והיה אומר: 'איך זוכין להיות יהודי?' היה כדאי לסבול הכול רק בשביל לראות אותו. הוא בא מחברון לטבריה וצפת בשבילי". ואז ר' ישראל אמר בעמקות: לא חשבתי שהמשיח יבוא כל-כך מהר, והיה נראה כמרמו על אחד שהיה מתגבר בתקופה הזאת על שטף ריבוי מחשבותיו עם מחשבות של אמונה, שהשם מנהיג העולם ולא רוצה לחשוב וכו'... ("הגאולה תלויה בתשובה, – להתגבר על המחשבות שזה עיקר התשובה").

גם אמר באותו זמן: "כולם יהיה להם תיקון, אפילו המפורסמים של שקר. (כמרמז על עוצם הפגם שלהם, ואפילו הכי וכו') רק הגויים לא, 'עיוזים' לא מתקנים אותם."

גם סיפר: "אני שמעתי מאנ"ש מה זה פורים, הייתי דוחק עצמי לשתות עד שכמעט יצתה נשמתו. ור' ישראל קרדונר היה מכניס מפה ומוציא מפה."

ואמר: "כל הצרות שיש לנו מהגויים (הם) מפני שצריך לשוב על האמונה ולקיים התורה, אבל הרבי יתקן הכול". (הדיבורים שמובאים מאות 0 עד כאן נאמרו ב-"אדר תשנ"ד)

דהמשך בשבוע הבא (ב"נ)

